

gaar ud paa at paalægge Synsmændene at have en Forklaring af de i Henhold til Loven givne nærmere Bestemmelser paa rede Saand, kan det vistnok være ganske hensigtsmæssigt, og hvad Forslaget under Nr. 34 angaar, kan jeg i visse Maader være det ærede Udvalg erkjendelig for, at det har foreslaaet at give Justitsministeren den der omtalte Bemyndigelse til at fritage Dampkjedler for det her omtalte Tilfyn, for saa vidt de ere forsikrede i Foreninger, hvis Ordning med Hensyn til Tilfynet Ministeren skjønner at være tilstrækkelig betryggende. Jeg skal i denne Afledning bemærke, at det Spørgsmaal har allerede for længere Tid siden været forebragt Ministeriet, om der ikke kunde træffes en Foranstaltning som den, der her er foreslaaet af Udvalget. Det var foranlediget ved, at det den Gang var under Overveielse at faae dannet en Forening af den Art, hvortil der henvises i Vædringsforslaget. Det viste sig imidlertid, at Bestræbelserne da ikke førte til noget Resultat, og for saa vidt bortfaldt den faktiske Opfordring for Ministeren til at søge en saadan Bemyndigelse udvirket, som her foreslaas; men selvfølgelig kan det ske en Gang i Fremtiden, hvad der ikke skee den Gang, og det kan derfor kun være Justitsministeren hjært for saadanne Eventualiteters Skyld at have den Bemyndigelse, som Udvalget i Forslaget under Nr. 34 foreslaar at give Ministeren. For saa vidt den ærede Ordfører hentydede til, at man havde ment, hvad Dampkjedler paa Landjorden angaar, snarere at burde gaa i en anden Retning end den, hvori man er gaaet med Hensyn til Damppassagerskibe, og at man navnlig skulde gaa i den Retning at indskrænke Tilfynet af Hensyn til den bedste forsygelse. Brug af Dampkjedler i Landbruget, ser jeg egentlig ikke rettere, end at den ærede Ordfører i saa Henseende kun kan have sigtet til Vædringsforslaget under Nr. 2. Dette Vædringsforslag har jeg Intet imod, idet jeg ikke skjønner rettere end, at det i det Væsentlige gaar ud paa at tydeliggjøre Slutningen af § 1 og navnlig den Bestemmelse i Paragrafen, som oprindelig ifølge Forslag fra det andet Thing er kommen ind i Lovforslaget. Naar det nemlig der bestemmes, at den Anordning, der nærmere skal angive, hvorledes Dampkjedler overhovedet skulle være indrettede, tillige skal bestemme, i hvilke Tilfælde Kjelder overhovedet skulle betragtes som Dampkjedler, har det vistnok været Meningen dermed at udtrykke det Samme, som nu er fremhævet i Udvalgets Forslag under Nr. 2, nemlig at den særlige Maade, hvorpaa Kjedelen bruges, skal kunne føre til Fritagelse for det Tilfyn, som Kjeden ellers ifølge sin Størrelse og de almindelige Regler maatte være underkastet. Det er ganske rigtigt, at jeg ikke har Noget imod Vædringsforslaget under Nr. 3, som gaar ud paa, at den Anordning, der skal udstedes, tillige maa omfatte Dampafledningsrør. Jeg betragter

det i Grunden som en Selsølgelse, at til Dampkjedler maa ogsaa Dampafledningsrørene henføres. Naar Udvalget imidlertid under Nr. 16 har foreslaaet, at Syns- og Skjønsmændene ved deres Efterfyn tillige skulle paase, at Spilbedampen bortledes paa en saadan Maade, at den ikke forulemper Naboeiendommene, har jeg vel ikke under den Forhandling, jeg har havt den Ære at have med Udvalget, udtalt mig bestemt imod en saadan Vædring, men jeg har dog tilladt mig at gjøre opmærksom paa, hvad jeg her vil gjentage, at det vel kan være, at det vil vise sig, at dette Paalæg til Skjøn- og Synsmændene just ikke i Praxis vil faae hele den Følge, som man maaske har tænkt sig, idet nemlig Ulemperne ved Spilbedampens Bortledning vistnok som oftest ere en Følge, ikke af selve Indretningen af Dampafledningsrørene, men derimod af den Maade, hvorpaa disse anbringes, og af den Tid og den Maade, hvorpaa selve Afledningen finder Sted. Jeg har dermed i Virkeligheden omtalt alle Vædringsforslag af nogen større Betydning med Undtagelse af to. Det ene er Forslaget under Nr. 13, som gaar ud paa at give den Eier eller Bruger af en Kjedel, som er misforøiet med en Kjendelse af Politimesteren om Fjernelse af den Mand, der er sat til at betjene Dampkjedler, Ret til, naar han paaanter Politimesterens Kjendelse at forlange Skjøn afgivet af Synsmændene og til efter Omstændighederne at faae Udgifterne udrede af det Offentlige. Dette Vædringsforslag kan jeg, saaledes som det her foreligger, erkjende for at være billigt, og jeg har derfor ikke Noget derimod. Tilbage staar alene Vædringsforslaget under Nr. 6 til § 9. Dette Vædringsforslag gaar ud paa at bestemme, at Syns- og Skjønsmændene skulle udnævnes for 3 Aar ad Gangen. Det hedder derom i det ærede Udvalgs Betæntning til § 9, at Udvalget har fundet det rigtigt, at Synsmændene kun vælges paa Aaremaal, for at Administrationen efter tre Aars Forløb kan staa mere frit overfor de Erfaringer, man til den Tid maatte have gjort. Det ærede Udvalg synes derfor at være gaaet ud fra, at det har været Lovforslagets Mening, at de paagjældende Synsmænd bleve at vælge ikke for hver Gang, de skulle udføre en Forretning, men derimod for bestandig, een Gang for alle. Det forholder sig imidlertid ikke saaledes; det ærede Udvalgs Forslag vil, hvis det vedtoges, snarere føre til en Udvidelse af den Virksomhed, der skulde tillægges Synsmændene efter Lovforslaget end til en Indskrænkning. Ministeriet er nemlig gaaet ud fra, at disse Syns- og Skjønsmænd lige saa vel som alle andre Syns- og Skjønsmænd kun udvælges til hver enkelt Forretning, de have at udføre. Jeg har i og for sig ikke Noget imod, at Sagen ordnes saaledes, at disse Synsmænd ikke udvælges for hver enkelt Gang, men udvælges til i Almindelighed at foretage de Syns- og Skjønforretninger, der maatte foresalbe paa Stedet i et kortere eller længere